

KAPITEL 1

RÖTT SKEN

– Vill du att jag ska börja ta i snart? sa Jåkk och tassade runt sin syster Viddja. Kvällens sista ljus glittrade i miljarder snökristaller. Sen sjönk solen bakom bergen i väst.

Viddja visade tänderna. Hon stod stilla, men hon andades så att det ångade i den kalla fjällluften.

– Ska jag tolka det som ett ja? undrade Jåkk

och letade efter en öppning, ett bra tillfälle att vräka sig över sin syster igen.

– Gör det, morrade Viddja. Hon kastade sig framåt, och så var brottningsmatchen i gång. Igen. Ingen av dem skulle ge upp i första taget.

Som vanligt, tänkte deras lillebror Frejo. Han var inte som de. Han hade aldrig tyckt om att bråka, morra och rulla runt i snön för att försöka få den andre att ge upp. Han var inte modig, och han visste det. Dessutom brukade Jåkk och Viddja påminna honom om det.

– Bravo Viddja! ropade deras far Fale och skrattade. Ge honom bara!

Frejo tittade på deras far. Han såg stolt ut. En dag skulle han inte finnas längre. En dag skulle deras far vandra över till riket ovan bergen. Vem skulle då bli ledare? Det behövdes en arvtagare. Jåkk eller Viddja.

Frejo drog sig undan, tyst som den fjällräv han var. Om syskonen hörde honom skulle de sluta brottas och ställa frågor.

Vart ska du, Frejo? Vill du inte vara med?

Deras far skulle se på honom och hans gamla ögon skulle ställa samma frågor.

Vart ska du, min son? Varför vill du inte vara med?

Frejo smög in bland fjällbjörkarna och började gå upp på Gamla berget.

– Ger du dig? hörde han Jåkk ropa.

– Aldrig, ropade Viddja tillbaka.

När Frejo hörde sin syster morra igen tänkte han att de hade rätt. Vad ska det bli av en fjällräv som bara strosar omkring med nosen i snön och luktar? En fjällräv ska väl vara hård och tuff? En fjällräv måste väl våga slåss? Särskilt om man är son till Fale, fjällrävarnas ledare.

Frejo strövade förbi de sista fjällbjörkarna och upp på kalfjället. Det var nästan helt mörkt nu. Han kände doften av något speciellt, men vad?

Ruut. Var hon uppe på fjället nu?

Det spratt till i Frejo. Om det var någon som

fick honom att känna sig glad så var det Ruut.

Frejo stod stilla och lyssnade, men hörde inget. Han sprang uppåt och snart fick han syn på ett spår i snön. En annan fjällräv hade redan gått upp på Gamla berget. Han följde spåren och ökade farten. Ovanför Lilla lomsjön hittade han henne.

– Ruut! sa han.

Ruut vände sig om.

– Frejo? sa Ruut.

Snabbt suddade hon ut något som hon skrivit i snön. Frejo tog ett skutt fram till henne och tittade.

– Vad gör du? sa Frejo.

– Äsch ... inget särskilt, sa Ruut och satte sig på det hon precis suddat ut.

– Inget särskilt? sa Frejo.

Får jag se!

– Får man inte ha en hemlis eller? sa Ruut och knuffade bort Frejo på skoj.

– Jo, det är klart du får ha en hemlis, så länge jag får veta vad det är.

Han log och knuffade tillbaka.

– Okej, viskade Ruut och lutade sig framåt. Men du får lova att inte berätta för någon.

– Okej, viskade Frejo och lutade sig framåt han med.

– Du är! sa Ruut och knuffade omkull Frejo. Sen satte hon av i full galopp mot Gamla bergets topp. Frejo kom fort på tassar och satte efter. Hon gick igenom snön med ena tassens, och Frejo kom ikapp. Han kullade Ruut och vände neråt igen, men kom inte många steg innan han själv gick igenom snön.

Ruut var över honom på nolltid. De började brottas. Inte alls som hans syskon brottades, utan på ett mjukt och snällt sätt. Ruut började skratta.

– Sluta, det kittlas, det kittlas!

Ruut började kittla tillbaka. Snart skrattade Frejo också.

– Stopp! sa han. Jag ger mig!

Ruut och Frejo slutade brottas, och plötsligt kände sig Frejo så varm. Som om han haft vinterpäls mitt i sommaren. Ruut verkade känna ungefär likadant, för de blev liggande båda två i snön, alldeles intill varandra.

En lång stund låg de så, utan att säga något. Det blev mörkt. Frejo började undra om Ruut hade somnat. Plötsligt knuffade hon till honom med tassén.

– Titta! sa hon och pekade med nosen mot stjärnhimlen. Norrsken!

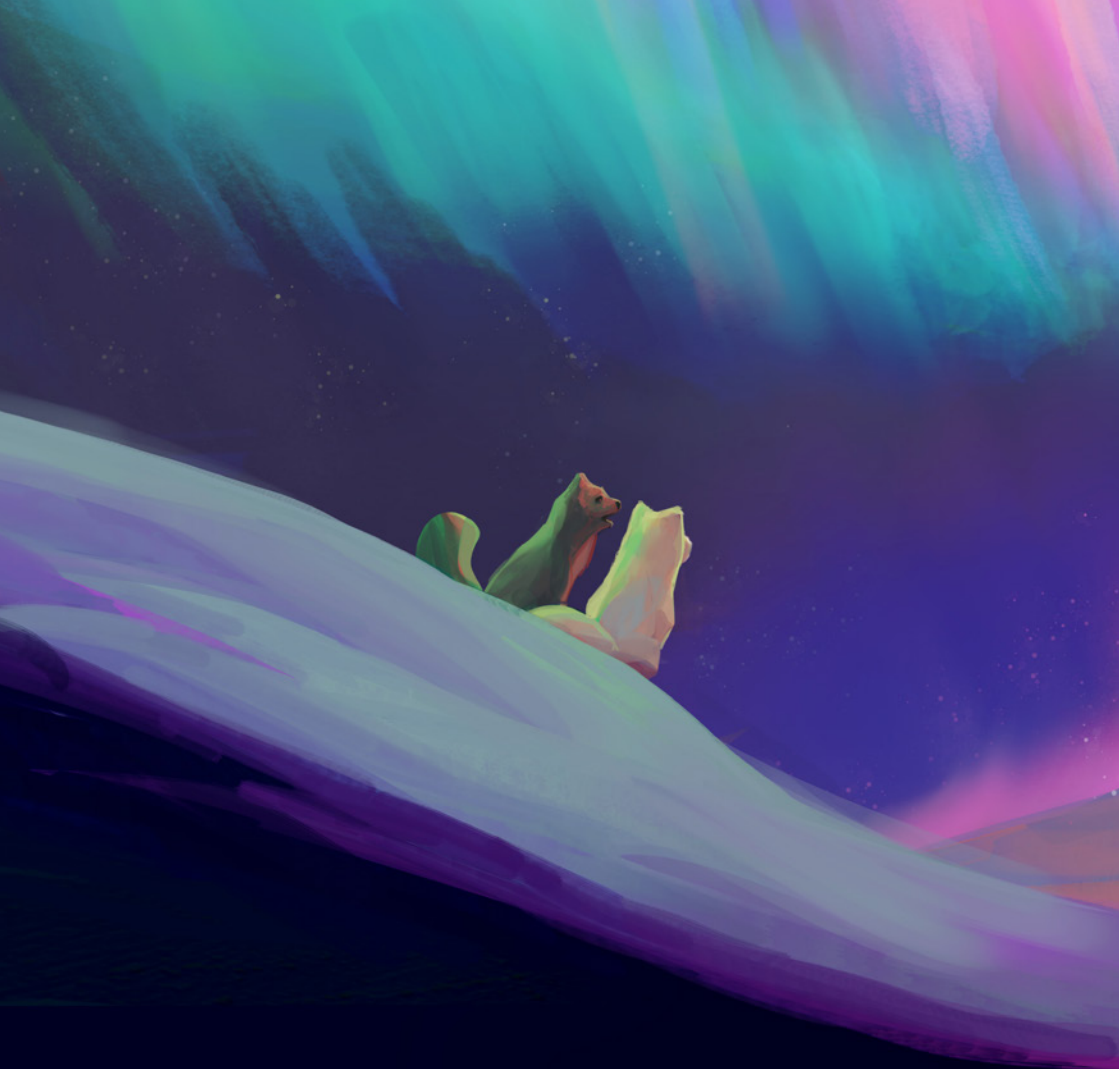
Frejo såg upp. Gröna och violetta vågor började dansa framför stjärnorna. Det gröna jagade det violetta, sen tycktes det violetta jaga det gröna.

– Jag älskar det här, sa Frejo.

– Vilket då?

– Det här! sa han och svepte med nosen. Bergen. Norrskenet. Allt. Jag skulle vilja ligga här i snön och bara titta på det för alltid.

– Men du är en Aurora Borealis, sa Ruut. En sådan som du borde väl inte vara ute och larva omkring?

– Vadå? sa Frejo och log. Jag är bara ute och kollar på norrskenet. För att se vad som ska hända i morgon.

Ruut skrattade till.

– Vadå? sa Frejo. Det är sant.

– Jaha, berätta vad som ska hända i morgon då.

Frejo kollade på himlen. Noggrant. Norrske-
net dansade. Grönt jagade violett, violett jagade
grönt.

- Det ska snöa, sa han.
- Snöa? sa Ruut och skrattade. Det gör det ju